

Cornelis en Linda wonen in Barneveld in een gerestaureerd monument uit 1902

‘Villa Linny’ prijkt er op de gevel van het schitterend gerestaureerde monument aan de Spoorstraat 9 in Barneveld. Daarom ontvingen Cornelis en Linda van Vlastuin- Baan vrijdag de vijftiende ‘Pluim’ van Plaatselijk Belang Barneveld en historische vereniging Oud Barneveld.

De buitenkant van het pand staat 's avonds in de schijnwerpers, waardoor goed te zien is dat stenen, voegen en houtwerk van topkwaliteit zijn, terwijl het pand toch al in 1902 gebouwd werd. Als de voordeur open gaat, volgt een warm welkom, ook van dochter Eva. Binnen valt direct op dat voor het interieur een vernuftige mix werd gekozen van klassiek en modern design, met oog voor materialen en kleuren die bij elkaar aansluiten. Cornelis is zelf oprichter en mede-eigenaar van EeStairs, een bedrijf dat internationaal aan de weg timmert met exclusieve trappen. Dus is zijn interesse voor schoonheid in de bouw verklaarbaar.

(lees verder onder de foto)

De villa in Barneveld. (Foto Pauw Media)

„Ik ben in Renswoude opgegroeid, waar mijn vader een autobedrijf had. Dat was ook een markant gebouw aan de Dorpsstraat, wat later afgebroken is, zodat er een appartementencomplex kon verrijzen in de stijl van voorheen”, vertelt Cornelis. De oude kluis van zijn vader staat nu als antiek pronkstuk in zijn eigen hal.

Zijn echtgenote heeft haar wortels in Rijssen en kwam in Barneveld werken bij een deurenbedrijf. Daarom verhuisde ze naar dit dorp en zo ontmoette ze haar toekomstige echtgenoot. Samen kochten ze een flink appartement aan de Nieuwe Markt in Barneveld. „Hier hebben we met veel plezier gewoond, zeker in de winter. Maar vooral in de zomer miste ik een tuin”, legt Linda uit.

Daarom maakte het echtpaar plannen om een moderne woning te bouwen op een kavel. De tekening was al klaar, totdat de twee op een zomeravond in 2020 een blokje om liepen en zagen dat een villa aan de Spoorstraat werd leeggehaald. „Ik vroeg of het te koop

zou komen en dat werd beaamd. Vervolgens vroeg ik of ik een bod uit kon brengen. Dat was mogelijk. We hebben wat rondgekeken en op een zaterdag meteen een serieus bod uitgebracht, dat geldig was tot de komende maandagochtend. Die dag belden ze met de boodschap dat het geaccepteerd was”, legt Cornelis de gang van zaken uit.

(lees verder onder de foto)

Foto Pauw Media

Ik kreeg het Spaans benauwd van de gedateerde staat van de woning, maar Cornelis bleef rustig en zelfverzekerd

Linda voegt toe dat ze wel geschrokken was van de gedateerde staat van de woning, herinnerend aan de jaren zestig, met veel houten schroten. „Ik kreeg het Spaans benauwd, maar Cornelis bleef rustig en zelfverzekerd. ‘Wie A zegt, moet ook B zeggen’, was zijn idee.” In de woonkamer komt een tv-scherm uit de vloer omhoog, waarop beelden vertoond worden zoals de villa er vier jaar geleden uitzag. De gedaanteverandering was zeer groot.

Van Vlastuin constateerde dat er weinig documentatie van het oorspronkelijke pand te vinden is. Wel achterhaalde hij de namen van de eigenaren en de bewoners, met successievelijk het Gasthuis van Barneveld, de Barneveldse Bouwvereniging (1901), Dirk-Hendrik van den Bosch (1919), Gerrit van Schuppen (1921), dierenarts M.H. Hoogland (1927), W. van Voorthuizen (1968) en apotheker W.J. van der Wolf (1975) die het pand liet verbouwen. Tijdens de oorlog was het pand enkele jaren door de Duitse bezetter geconfisceerd, terwijl de villa in 1975 als kerkzaal van Jehova's Getuigen te boek stond, getuige oude kaarten met die gegevens. Uiteraard was de waarde stijging in de loop der jaren enorm, variërend van dertienduizend gulden in 1919 tot meer dan een miljoen euro vandaag de dag.

„Het bordje van de dierenarts hebben we nog in de schuur hangen, net als 'Zonnewende', zoals de villa ook heeft geheten. Nog vroeger heette de woning villa Enny, maar mijn man heeft me verrast door er Linny van te maken, in hetzelfde lettertype.”

(lees verder onder de foto)

TRAP EN VOORDEUR Spoorstraat 9 is een gemeentelijk monument, gebouwd in een drukbefietste laan langs het Kippenlijntje, waar nog meer historische panden staan. De eigenaar verklaart dat het niet zo eenvoudig was om een rigoureuze renovatie door te voeren.

„Want je moet eerst alles regelen en iedereen moet het ermee eens zijn, voordat je kunt beginnen. Dat kost tijd. Daar moet je mee om kunnen gaan en onze architect Anton Bronsvoot kon dat goed. Zo zag een commissie het liefst dat je alle voegen repareerde, maar wel in de juiste kleur. Daar moet je dan even energie in steken.”

Van Vlastuin bracht veel van het interieur in de klassieke staat terug, zoals een lambrisering. „Er zaten niet eens veel overdadig mooie elementen in, behalve de trap en de voordeur. Die hebben we authentiek gelaten. Daar hebben we veel aandacht aan besteed, wat ook de grote wens van de monumentencommissie was. Daar zaten wel acht lagen verf op. Het hekwerk moest intact blijven, maar ook negentig centimeter hoog zijn. De achtergevel was flink aangetast, die hebben teruggebracht in de oude staat. De kleine ruitjes in de ramen wilden we natuurlijk wel met dubbel glas, maar ze zijn niet verlijmd en per stuk geplaatst.”

De villa had een voordeur, precies in het midden van de voorgevel, om het huis in tweeën te splitsen. Maar deze situatie bleek in een moderne woning niet praktisch, zodat de ingang verplaatst is naar de zijkant. De originele keuken en later slaapkamer aan de voorzijde is omgetoverd tot kantoor, studieruimte en ruimte om piano te spelen.

GOLFPLATEN De voorgevel en achtergevel zijn rigoureus gerenoveerd, met teruggebrachte houten windveren, stiepeltekens en dakerkers die terugkwamen voor platte Velux-dakramen. Aan de achterzijde verdween ook een ronduit lelijke golfplaten dak op een kleine uitbouw. De tuin is aan de achterkant begrensd met een ruwe 'stadsmuur'. De serre/erker is al lange tijd verdwenen en niet teruggekomen. „Want hoever moet je gaan?” Hiervoor in de plaats is een moderne uitbouw gekomen, met daarin een nieuwe keuken met kwartsiet steengebruik. Fascinerend hoe goed het contrast werkt met de historische bovengevel. „Je maakt steeds wel een afweging, maar als ik ergens voor ga, wil ik het goed doen. Deze scooter (wijst in de schuur op een witte Piaggio) breng je voor honderd procent terug in de originele staat, maar met een woning lukt dat niet. Ook doordat je wilt letten op zaken als duurzaamheid. Dan moet je toch compromissen sluiten. Je kunt niet alles.”

De kelder werd volledig gestraald. Er is nu een wijnkelder en een ruimte voor de warmtepomp en domotica voor de verlichting in de hele villa. Voor het interieur op de begane grond en eerste

verdieping is gebruik gemaakt van de kleurenkaart die ook toegepast is op het Rijksmuseum in Amsterdam. Er zijn veel (olijf)groene en beige bruine tinten te zien. „Het zijn warme kleuren en het past mooi bij elkaar.“ In de slaapkamers zijn ornamenten aan het plafond teruggebracht en hier en daar piepen houten steunbalken er nog tussendoor. De solide eiken vloeren zijn in een prachtige structuur met spijkertjes gelegd.

(lees verder onder de foto)

RENOVATIE Cornelis en Linda zien zichzelf hier graag samen oud worden. „Het is een heel ruim huis, maar niet zo groot dat je elkaar erin verliest.“ Van Vlastuin maakte de plannen gedurende driekwart jaar, terwijl de renovatie een jaar in beslag nam, uitgevoerd door een bedrijf uit Barneveld. Uitreiking van de pluim kostte de commissie dit jaar weinig hoofdbrekens, zo laat de eigenaar weten, want van andere nominaties leek nauwelijks sprake. „Ik vind deze waardering heel leuk, want mijn man is er dagelijks mee bezig geweest“, licht Linda toe.

'Villa Linny' prijkt er op de gevel van het schitterend gerestaureerde monument aan de Spoorstraat 9 in Barneveld. Daarom ontvingen Cornelis en Linda van Vlastuin- Baan vrijdag de vijftentwintigste 'Pluim' van Plaatselijk Belang Barneveld en historische vereniging Oud Barneveld.

